

Slovo: 33. O Simeonovi, Anně a Silvestru

Je Silvestr, starý věk je na odchodu, narodil se nám Spasitel, a všichni, národy i my obyčejní lidé, můžeme a máme nyní žít jinak, lépe.

Slovo

O Simeonovi, Anně a Silvestru

1. čtení: Izajáš 61, 10 - 62, 3

10 Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky.

11 Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody.

1 Kvůli Sijónu nebudu zticha, kvůli Jeruzalému si nedopřeji odpočinku, dokud jako záře nevzejde jeho spravedlnost, dokud jako pochodeň nevzplane jeho spása.

2 Pronárody spatří tvoji spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Nazvou tě novým jménem, jež určila Hospodinova ústa.

3 Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha.

2. čtení: Lukáš 2, 21 - 40

21 Když uplynulo osm dní a nastal čas k jeho obřizce, dali mu jméno Ježíš, které dostal od anděla dříve, než jej matka počala.

22 Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina -

23 jak je psáno v zákoně Páně: ‚vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu‘ -

24 a aby podle ustanovení Zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata.

25 V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním.
26 Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespatří Hospodinova Mesiáše.
27 A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předpisoval Zákon,
28 vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha:
29 „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova,
30 neboť mé oči viděly tvé spasení,
31 které jsi připravil přede všemi národy –
32 světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“
33 Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli.
34 A Simeon jim požehnal a řekl jeho matce Marii: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat
35 – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“
36 Žila tu i prorokyně Anna, dcera Fanuelova, z pokolení Ašerova. Byla již pokročilého věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let
37 a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami.
38 A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.
39 Když Josef a Maria vše řádně vykonali podle zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta.
40 Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním.

Sestry a bratři,

je Silvestr, tak bych si dovilil hned na začátek jeden vtip.

To takhle matka ráno otevře dveře do pokojíku svého syna: „Vstávej, je neděle, jdeme do kostela!“
Aniž otevře oči, syn odvětí: „Mně se nechce. Mám dva důvody. Nelíbí se mi to tam a lidi mě tam nemají rádi.“ „Dobrá,“ matka na to, „řeknu ti dva důvody, proč vstát musíš a do kostela půjdeš. Je ti
47 a jsi tam kazatelem.“

Jó, to Simeona do chrámu nikdo nutit nemusel. Za prvé neměl kdo, protože už to byl starý pán, a za druhé tam chodil rád a s nadšením.

A taková Anna, dcera Fanuelova, z pokolení Ašerova, ta se do chrámu rovnou nastěhovala.

O těchto dvou zvláštních postavách budeme dnes, poslední den v roce, mluvit.

Když jsem zjistil, že na dnešní neděli připadá právě text o Simeonovi a Anně, moc mi to se Silvestrem nešlo dohromady. Po několikerém přečtení ale vyšel najevo pravý opak. Ten příběh je pro konec roku jako stvořený!

No, jen si to vezměte: Na Silvestra je v našich končinách obvykle veselo, bilancuje se uplynulý rok a přijímají se nová osobní předsevzetí.

Tak přesně tohle v dnešním povánočním příběhu je! Radost, hodnocení, předsevzetí, to vše v situaci, kdy, soudě podle chování Simeona a Anny, stávající poměry končí a začíná něco nového.

Pojďme se na to podívat trochu blíže, vezmeme to od konce.

Předsevzetí. Tak jestlipak jste si už, sestry a bratři, pro zítřejší Nový rok nějaké to předsevzetí

připravili? Nabízí se jich celá řádka, rozhodně je z čeho vybírat.

Například „budu se víc věnovat svým dětem“, „budu ke své ženě/muži pozornější, častěji jí/mu koupím kytku/čokoládu/uherák a vezmu jí/ho do kina“, „budu se víc hýbat“, no, a zejména obvyklý závazek nás Čechů „budu držet dietu“.

Problém je v tom, že novoroční předsevzetí si ukládáme, abychom je za pár dnů, v lepším případě týdnů, porušili a potichu opustili.

To Anna, ta měla panečku vůli! Ve svých 84 hubená jak lunt neboť moc nejedla. Jenže tohle její předsevzetí nebyla žádná dieta, ani nízkosacharidová, ani nízkotučná, byl to půst.

Co je to půst? Když je člověk z něčeho nešťastný a trápí se, nebo naopak, když se na něco intenzivně těší a pořád o tom přemýšlí, tak potom ani nemá chuť k jídlu. Tohle všichni známe.

Dá se to ale i obrátit, že si řeknete „tak, a nebudu jíst“, a trápení nebo těšení se otevřete jaksi dobrovolně – což by vás s plným žaludkem nejspíš vůbec nenapadlo.

A právě tomu se říká půst. Jaký má smysl? Párkrát jsem si půst (nebo hladovku, chcete-li) naordinoval a můžu otevřeně říct, že výsledkem není soustředěná mysl, jak se někdy má za to. Naopak, mysl myslí jen na to trápení bez jídla, mysl se těší, až to skončí.

Myslím, že o to v případě půstu právě jde. Pustit si úzkost a naději doslova na tělo. Prožít si to obojí docela fyzicky.

Proto se Anna postila. Rozhodla se pustit si trápení a úzkosti svého národa, ba dokonce celého světa, na své vlastní tělo.

Když se člověk postí, tak jde na dřev, ocitne se u kořene všeho zoufalství a zároveň všeho očekávání.

Kdyby Anna bývala zůstala doma, kdyby si nedávala takové předsevzetí, nejspíš by se nikdy nesetkala s narozeným Spasitelem. Seděla by u plné ledničky a říkala by si průpovědky, které dobře známe i ze současnosti, „nějak bylo, nějak bude“ nebo „hlavně si v životě užít“.

Anna se ale postila a modlila se.

Když se řekne modlitba, ateista si představí bezduché odemílání naučených frází ve stylu „andělíčku můj strážníčku“, mystik si představí spočinutí v Bohu, které nepotřebuje slov, tradiční věřící si představí rozhovor s Bohem, kdy mu předkládá své prosby a vyslovuje chvály.

Mám za to, že Anna se uměla modlit ještě trochu jinak. Když se totiž postíte a tělo se trápí a těší zároveň, má modlitba poněkud jiný tvar. Říká se, že když člověk drží hladovku, nemyslí na nic jiného než na vaření a pořád sem a tam listuje v kuchařkách.

Podobně je tomu s půstem. Když člověk drží půst a jaksi zástupně za celý ten netečný, lhostejný a bolavý svět se trápí a těší na změnu, tak nemůže myslet na nic jiného, než na jeho záchranu, na jeho uzdravení, na nový začátek, a musí si přitom pořád sem a tam listovat v kuchařkách, které o tom pojednávají, to znamená ve svatých knihách, v Bibli.

A protože Anna neuměla číst, ale některé důležité pasáže ze svatých knih znala nazpaměť, neustále si jimi v duchu listovala, opakovala si stále znovu zaslíbení o příchodu Mesiáše, o obnoveném Božím lidu, o novém věku spravedlnosti a pokoje. V tom byla její modlitba bohatší, než bývá zvykem.

Tak to jsme si probrali předsevzetí. Ne, nečekejte, sestry a bratři, že vás teď budu nabádat k hladovce nebo půstu. To bych si nevzal na svědomí. Navíc nejsem lékař, ten by k danému tématu měl jistě také co říct.

Nicméně, přece jen, on ten půst má něco do sebe. Možná by stálo za to si ho občas naordinovat. Ba dokonce nemusíme ani přestat jíst.

Spíš si tu a tam odepřít požitky naší doby, vyvázat se alespoň na čas ze všeho, co nás poutá, čím se stále dokola v mysli zabýváme, co nám neumožňuje pustit si na tělo trápení tohoto světa, co nám brání otevřít se nové naději.

Jedině tak se totiž můžeme setkat se skutečným Ježíšem, který se do našeho nemocného světa narodil, aby vzal jeho trápení za své, aby ho uzdravil a ukázal směr k novému začátku.

Když se Anna a Simeon s narozeným Spasitelem setkají, mají hned jasno: Už je tady. Starý věk bezpráví, slz a trápení končí, s narozeným Mesiášem je do starého světa nasazen svět nový, s jinými pravidly, jinou morálkou, jinými vztahy.

A tak se oba staroušci radují a veselí, prožívají si takový svůj soukromý Silvestr.

Simeon se zároveň pustí do bilancování, protože to k závěru věku bezpochyby patří. Bere to ale velice zkrátka, minulost ani moc nerozvádí, nehořekuje, nestěžuje si, ostatně každý přece ví, že končící věk není vůbec ideální.

Podstatné je to, čeho je nyní společně s Annou svědkem. Je tady Spasitel, světlo, kterým si nyní národy mohou svítit na cestu. A rozhodně by měly, protože pokud na světlo Boží lásky, pravdy a spravedlnosti nebudou dbát, jsou na nejlepší cestě do pekel, zpátky do starého věku trápení, úzkostí a beznaděje.

Jelikož ovšem národy sestávají z konkrétních lidí, bude hodně záležet na každém z nás. „Tak sviť vaše světlo před lidmi, ať vidí vaše dobré skutky...“ říkal kdysi Ježíš svým učedníkům a nepochybně to říká i nám.

Svět se jen tak neuzdraví, pokud se my sami nebudeme chtít léčit. Nebude to vůbec lehké, předpovídá prorocky Simeon, protože pravidlům nového věku se budou lidé vzpírat.

Tak aspoň to víme předem a nebudeme překvapení. Nyní ale není čas naříkat nebo si snad stýskat.

Vždyť je Silvestr, starý věk je na odchodu, narodil se nám Spasitel, a všichni, národy i my obyčejní lidé, můžeme a máme nyní žít jinak, lépe.

Tohle předsevzetí si máme přivlastnit, aby, až jednou bude Nejvyšší bilancovat, jak jsme svítili, zbyl prostor také na radost a veselí.

PeČ

SPCH 31. 12. 2017 (Ne)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)